

Ieremia

Capitolele 14-15 – Nu mijloci pentru poporul acesta!

Dacă până acum a apărut de câteva ori tema mijlocirii, în aceste două capitole tema mijlocirii este o temă centrală. Ieremia își dovedește mândria prin faptul că alege să mijlocească pentru popor în pofida interdicțiilor clare din partea Domnului de a nu mijloci. El, în continuare știe mai bine ca Domnul, crede că situația poporului nu e chiar așa de gravă și că astfel mijlocirile sale vor opri mânia Domnului așa cum a reușit să facă Moise în vechime.

14:1-6 – Cuvântul Domnului rostit cu prilejul secetei

Domnul a adus peste popor seceta, ca pedeapsă pentru păcatele lor. Iuda depindea enorm de ploaie. Întârzierea ploii însemna un dezastru național. Foamete, lipsă de apă, morți, boli, ură, luptă aprigă pentru supraviețuire. Nu era ușor. Era un semn clar că Domnul este ÎMPOTRIVA lor. Deci era clar că ei nu erau plăcuți Domnului, așa cum credeau ei, ci că erau plini de păcate. Seceta le aducea aminte și de lucrarea lui Ilie. Ilie oprise ploaia trei ani și jumătate pentru ca poporul să se trezească din adormire. Ba mai mult Ilie nu a mijlocit pentru ploaie decât atunci când poporul a nimicit pe proorocii lui Baal. Cât de diferit este Ilie de Ieremia. Ilie nu crede în harul ieftin și nu este impresionat de suferința poporului. Ba dimpotrivă el aduce această suferință peste popor! El conlucrează cu judecata și pedeapsa Domnului ca unul care a înțeles că împietrirea este așa de mare încât nu mai o pedeapsă cruntă mai poate trezi poporul! Ieremia nu cere secetă. Dar Domnul aduce seceta, ca o măsură extremă pentru a trezi poporul.

Din pricina v.1, primele 6 versete par a fi rostite de Dumnezeu către Ieremia. Dar primele 6 versete nu fac decât să DESCRIE suferința cumplită din Iuda adusă de acea secetă. Dar nu știa Ieremia despre această suferință? Nu o vedea zilnic cu ochii lui, nu o simțea în propriul trup și în propria sa familie, și nu tocmai această suferință îl făcea să mijlocească? Atunci de ce îi dă Domnul un mesaj special în care să i se descrie această suferință? Mai observăm că v.1 subliniază că acest cuvânt a fost spus lui Ieremia. Nu apare menționat poporul. Ieremia rămâne în centrul atenției divine și principalul destinatar al cuvintelor Domnului. O posibilă rațiune a acestui mesaj ar fi următoarea: Domnul i-ar spune lui Ieremia: *Știu de suferința din țară. Să nu crezi că nu este ascunsă privirilor Mele. Știu și de strigătele Ierusalimului. Știu de această foamete. Eu am adus-o și nu o voi ridica repede de peste popor în ciuda suferinței lui. Să nu crezi că nu știu. Știu și totuși nu-Mi abat mânia Mea de la ei.*

Seceta afectează TOATĂ țara: și Ierusalimul și cetățile, și pe cei mici și pe cei mari. Chiar și animalele sunt afectate. La fel ca la ieșirea din Eden, consecințele păcatului omului s-au răsfrânt și peste creație. Domnul îi descoperă aceste lucruri lui Ieremia, ca Ieremia să accepte situația și să fie ca Ilie de altă dată de partea judecării lui Dumnezeu. Dar ce va face Ieremia?

14:7-9 – Ieremia mijlocește pentru popor

Ieremia nu acceptă situația, ci îi cere lui Dumnezeu să intervină pentru a opri seceta. Mijlocirea sa pare impecabilă. El recunoaște că păcatele poporului sunt multe împotriva Domnului. El se identifică cu aceste păcate și cu poporul însuși. El cere Domnului să lucreze pentru Numele Lui. Expresiile și cuvintele folosite în 14:8 sunt foarte frumoase, menite să miște inima lui Dumnezeu. Totuși v.9 ridică anumite semne de întrebare:

- *Și totuși, Tu ești în mijlocul nostru, Doamne, și Numele Tău este chemat peste noi!*

Oare era chiar așa? Oare chiar Numele Domnului era chemat peste ei? Nu spusese Domnul că a Sa Casă în care-și pusese Numele era deja transformată într-o peșteră de tâlhari? Și legat de v.8. Domnul este într-adevăr nădejdea lui Israel și Mântuitorul lui la vreme de nevoie, dar este AȘA doar dacă poporul ascultă de El. Dacă poporul nu ascultă, Domnul devine Judecătorul lui Israel și Cel ce aduce judecata Sa în orice vreme! Teologia lui Ieremia este încă dominată de harul ieftin. Sfințenia, mânia, judecata divină încă sunt mult ciuntite în teologia sa. De aici și dezechilibrele sale, de aici și mijlocirile sale nepotrivite. Faptul că Domnul locuia în mijlocul lor făcea nu doar ca binecuvântarea Sa să vină mai repede peste popor, dar și ca mânia Sa să vină mai repede peste Israel. Dumnezeu era un foc mistuitor cum le-a arătat pe Sinai. Cu cât ești mai aproape de acest Dumnezeu cu atât ești mai în pericol dacă păcătuiești împotriva lui.

14:11-12 – Nu mijloci pentru poporul acesta căci vreau să-i nimicesc

Domnul nu este deloc impresionat de frumoasa mijlocire a lui Ieremia. El îi explică din nou că acum își aduce aminte de păcatele lor și îi pedepsește. Îi cere din nou să NU MIJLOCEASCĂ, și-i explică faptul că chiar dacă poporul ar posti, ar aduce jerte și l-ar implora să îndepărteze seceta și pedeapsa, tot nu-i va asculta, căci e momentul în care Domnul VREA să-i nimicască cu sabia, cu foamea și cu ciuma. Nu este nici o contradicție cu mesajul din capitolul 3 sau 18 care precizează faptul că dacă Israel s-ar căi și s-ar abate de la calea sa cea rea, Domnul s-ar opri și El din mânia Sa. Dar poporul cerea izbăvirea fără CĂINȚĂ autentică și fără abaterea de la rău. Iată de ce postul și rugile lor nu puteau fi ascultate de Domnul și erau o scârbă înaintea Lui. Căci mâinile lor erau mânjite de sânge și de multele lor păcate. Dacă mijlocirile poporului nu puteau schimba hotărârea Domnului, cum putea mijlocirea lui Ieremia să facă acest lucru? Un singur lucru mai putea schimba ceva: pocăința autentică a poporului și abaterea lui de multele sale păcate. Foamea era un ajutor pentru ca ei să se trezească din împietrire. Cum deci de mijlocea Ieremia pentru ploaie?

14:13-18 – Pedepsa pe care Domnul o va aduce asupra proorocilor mincinoși și asupra poporului care ascultă de ei

În v.13 Ieremia vine cu un oftat. Oftatul se leagă de activitatea proorocilor mincinoși din popor. Aceștia erau alături de preoți și cărturari și chiar dintre aceștia. Aceștia prooroceau tot în

Numele Domnului și prooroceau exact un mesaj opus. Ei confirmau poporului că se află într-o stare plăcută Domnului, că situația actuală e doar o încercare și că Domnul va aduce o pace trainică în Iuda. Ei spuneau că Domnul e în mijlocul poporului și-L va apăra. Poporul trebuie doar să continue să aducă jertfele la Templul Său și Domnul va fi de partea lor. Ei erau mulți. Ieremia era unul singur. Ei erau mai înaintați în vârstă. Ieremia era un tânăr necăsătorit. Ei erau dintre preoți și cărturari, validați de aceștia. Ieremia era fiu de preot dar era respins de propria familie și considerat un prooroc mincinos de toți mai marii țării. Poporul era de partea proorocilor mincinoși și plănuia în ascuns să îl omoare pe Ieremia. Ieremia era considerat un prooroc mincinos care merita să fie omorât cu pietre. Ieremia era singur. El însuși se pare că era derutat de mesajul celorlalți prooroci din popor și de aceea vine cu acest oftat înaintea Domnului: *Doamne, Tu îmi ceri să anunț pedeapsa, dar ceilalți prooroci vestesc pacea... Ce se întâmplă?* Poate că și mesajul acestor prooroci îl făcea pe Ieremia să nu vadă gravitatea situației și să mai spered la vindecare. Domnul însă îi răspunde nelămuririi sale și-i confirmă că acei prooroci spun minciuni în Numele Domnului și că nu Domnul i-a trimis. Dar și ei auzeau probabil voci și aveau vedenii. Dacă le auzeau, le auzeau de la cel rău. Nu doar că nu-i trimisese Domnul, dar îi trimisese diavolul că să ducă poporul în rătăcire. Domnul este foarte aspru cu acești prooroci. Anunță nimicirea lor prin sabie și foamete. Dar nu doar ei vor fi nimicți, ci și toți aceia care le ascultă proorociile. Proorocii mincinoși erau cei care aveau un rol foarte important ca poporul să se creadă bine în ciuda păcatelor lor evidente. Căci aveau CONFIRMARE și VALIDARE din partea unor prooroci care prooroceau în Numele Domnului! De aceea și mânia Domnului este mare peste acești prooroci. Totuși nu-i nimicește îndată. Ei apar din pricina păcatelor unui popor care a dorit astfel de prooroci. De asemenea ei sunt o unealtă prin care Domnul încearcă și pedepsește un popor păcătos. Ne aducem aminte de două pasaje din Deutoronom:

1. Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune,
2. și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: „Haidem după alți dumnezei” – dumnezei pe care tu nu-i cunoști – „și să le slujim!”
3. să n-ascuți cuvintele aceluia proroc sau visător de vise, ***căci Domnul Dumnezeul vostru vă pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.***
4. Voi să mergeți după Domnul Dumnezeul vostru și de El să vă temeți; poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă alipiți.
5. ***Prorocul sau visătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea***, căci a vorbit de răzvrătire împotriva Domnului Dumnezeului vostru care v-a scos din țara Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, și a voit să te abată de la calea în care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să umbli. Să scoți astfel răul din mijlocul tău.

(Deut.13:1-5)

9. După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora.
10. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor,
11. de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți.
12. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeuul tău pe aceste neamuri dinaintea ta.
13. Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău.
14. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul Dumnezeuul tău nu-ți îngăduie lucrul acesta.
15. Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!
16. Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeuului tău la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeuului meu și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.”
17. Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine.
18. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.
19. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.
20. ***Dar prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea.***
21. ***Poate că vei zice în inima ta: „Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?”***
22. ***Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el.***

(Deut.18:9-22)

Proorocul care rostea în Numele Domnului un cuvânt pe care nu l-a rostit Domnul trebuia pedepsit cu moartea. În același timp Domnul îngăduia uneori ca semnul unui prooroc mincinos să se împlinească pentru a testa inima poporului, să vadă dacă îl iubește cu adevărat pe Domnul. Domnul vrea să fie iubit din toată inima. El va testa poporul Său. Cei ce iau testul vor fi curățiți și apoi vor iubi pe Domnul mai mult. În acest test un rol important îl au și proorocii mincinoși. Dar aceasta nu înseamnă că Domnul nu va pedepsi pe acești prooroci. Domnul este așa de mândros pe proorocii mincinoși din Ierusalim încât nu doar că va aduce moartea asupra lor, dar nici măcar nu va lăsa ca trupurile lor să fie înmormântate. Am comentat semnificația acestei pedepse când am comentat **7:32-8:3**. Pedepsa Domnului îi va urmări și după moarte și mânia Sa nu se va stinge nicicând, ci sufletul lor va fi supus la un chin veșnic.

Cât de mare îndrăzneală și putere de persuasiune aveau acești prooroci dacă însuși Ieremia pare derutat de ei. În spatele lor era tatăl minciunii care-i inspira și care-i învăța să mintă. Și oricine trăia în păcat cădea pradă minciunilor lor. E nevoie ca Domnul însuși să-i clarifice lui Ieremia că acei prooroci NU SUNT TRIMIȘI de El, măcar că ei sunt așa de îndrăzneți și siguri pe ei și rostesc mesaje în Numele Domnului. Era mai simplu dacă acei prooroci rosteau mesaje în numele idolilor. Dar nu, ei rosteau mesaje în Numele Domnului. Ei pretindeau că sunt slujitorii Domnului, măcar că erau slujitorii diavolului. Erau religioși și aveau un vocabular religios. De aceea și marele lor succes în popor și impactul lor chiar asupra profetului Ieremia.

14:19-22 – Ieremia mijlocește din nou

Deși Domnul îi demască înaintea lui Ieremia pe proorocii mincinoși din popor, Ieremia mijlocește din nou! El calcă din nou interdicția. Mijlocirea este din nou foarte frumoasă și conține și multe adevăruri. Ieremia recunoaște din nou că trăgea nădejde la pace și la vindecare. Dar oare nu proorocii mincinoși vesteau PACEA? Și oare nu-i arătase Domnul că acești prooroci nu sunt trimiși de El? În v.20 Ieremia recunoaște din nou fărădelegea poporului, se identifică cu ea și să căiește în locul poporului. Daniel, Ezra, Neemia au făcut același lucru cu alte ocazii. Cu toate acestea rugăciunea lui Ieremia nu este primită. În v.21 invocă din nou Numele Domnului. Apoi invocă chivotul care era scaunul de domnie al slavei Sale, și apoi invocă legământul. Ieremia îi cere soțului înșelat să NU divorțeze încă, să mai rămână în relație. Ieremia încă nu înțelege gravitatea situației și nici cât de mult a suferit și a răbdat Yahweh ca Soț înșelat. El insistă la o iertare fără pocăința poporului. Lucrul acesta a fost posibil în Exod 32 când Moise a mijlocit pentru popor și Domnul S-a lăsat de acel rău ÎNAINTE ca poporul să se căiască. Probabil că acest tablou îl inspira pe Ieremia de tot insista înaintea Domnului. Și în sfârșit vom ajunge și la Moise la începutul capitolului 15, căci parcurgem așa repede capitolul 14 tocmai pentru a ajunge la acest capitol 15 menit să clarifice multe din întrebările care s-au ridicat până acum în primele 14 capitole.

Doar încă un gând din v.22. Ieremia vorbește așa de frumos de Domnul care aduce ploaia. El nu doar afirmă că nici unul din idoli ploii nu poate aduce ploaie, dar adaugă și următoarea întrebare: ***Sau poate cerul să dea ploaie?*** Această întrebare e foarte bună pentru noi

care suntem invadați de deism și de teoriile evoluționiste, și de așa-zisele descoperiri științifice care ne dau impresia că NATURA funcționează de la sine în baza unor legi impersonale fără implicarea DIRECTĂ și PERSONALĂ a lui Dumnezeu! Ieremia ne ajută să înțelegem că nu Cerul dă ploaie, ci că ori de câte ori plouă, Domnul a dat o poruncă expresă ca să plouă. În spatele fiecărei ploi din orice zonă a pământului este hotărârea directă a Celui care ține toate lucrurile în mâini și fără a cărui știre nu cade nici o vrabie și nici un fir de păr din cap.

15:1-9 – Chiar dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea, tot n-aș fi binevoitor față de acest popor. Ducă-se la pierzare!

Ecuția mijlocirii e mult mai complexă decât credeam. Sunt foarte multe variabile. Sunt foarte multe întrebări. Pasjul din 15:1 arată cât se poate de clar că problema nu este la CALITATEA mijlocitorului și la actul mijlocirii în sine. Și totuși, în Ier.5:1 Domnul caută un om pentru a ierta Ierusalimul și apoi acel om pare că devine Iosia. Cum se armonizează toate acestea cu Ier.5:1?

Să analizăm pe rând mijlocirile lui Moise și apoi cele ale lui Samuel. Ieremia nu era (încă) nici de talia lui Moise și nici de talia lui Samuel. El se inspiră totuși de la mijlocirile lui Moise. Totuși Domnul nu-i spune că nu-l ascultă pentru că nu este ca Moise, ci pentru a-l convinge să nu mai mijlocească îi spune că dacă Moise împreună cu Samuel s-ar înfățișa înaintea Sa tot nu ar fi binevoitor față de popor. Cu alte cuvinte, chiar dacă ar fi omul din Ier.5:1, tot nu l-ar asculta. Și atunci de ce mai căuta Domnul acel om? Și de ce totuși Domnul reacționează la lacrimile lui Iosia? Să analizăm mijlocirile lui Moise, Samuel, Ieremia și Iosia.

Mijlocirea lui Moise din Exod 32

1. Poporul, văzând că Moise zăbovește să se coboare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron și i-a zis: „Haide! fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.”
2. Aaron le-a răspuns: „Scoateți cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor și fiicelor voastre, și aduceți-i la mine.”
3. Și toți și-au scos cerceii de aur din urechi și i-au adus lui Aaron.
4. El i-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: „Israele! iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.”
5. Când a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea lui și a strigat: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului!”
6. A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineată și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace.
7. Domnul a zis lui Moise: „Scoală și coboară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara

Egiptului, s-a stricat.

8. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!”

9. Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat.

10. Acum, **lasă-Mă**; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; **dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.**”

11. Moise s-a rugat Domnului Dumnezeuului său și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului **Tău**, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?”

12. Pentru ce să zică **egiptenii**: „Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului”? Întoarce-Te din iuțeaia mâniei Tale și **lasă-Te de răul** acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău.

13. Adu-Ți aminte de **Avraam, de Isaac și de Israel**, robii Tăi, cărora le-ai spus, **jurându-Te pe Tine însuși**: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta, de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac.”

14. **Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.**

(Exod 32)

1. Ascultă, Israele! Astăzi vei trece Iordanul, ca să te faci stăpân pe niște neamuri mai mari și mai puternice decât tine, pe cetăți mari și întărite până la cer,

2. pe un popor mare și înalt la statură, pe copiii lui Anac, pe care-i cunoști și despre care ai auzit zicându-se: „Cine va putea să stea împotriva copiilor lui Anac?!”

3. Să știi azi că Domnul Dumnezeuul tău va merge El însuși înaintea ta, ca un foc mistuitor; El îi va nimici, El îi va smeri înaintea ta; și tu îi vei izgoni, îi vei pierde curând, cum ți-a spus Domnul.

4. Când îi va izgoni Domnul Dumnezeuul tău dinaintea ta, să nu zici în inima ta: „**Pentru bunătatea mea** m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea țării acesteia.” Căci din pricina răutății neamurilor acelora le izgonește Domnul dinaintea ta.

5. Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din pricina răutății acestor neamuri le izgonește Domnul Dumnezeuul tău dinaintea ta și ca să împlinescă astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.

6. Să știi, dar, ***că nu din pricina bunătății tale*** îți dă Domnul Dumnezeuul tău acea țară bună ca s-o stăpânești; **căci tu ești un popor tare încăpățânat.**

7. Adu-ți aminte și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului Dumnezeuului tău în pustiu. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, **tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost!**

8. La Horeb, atâta ați ațâțat mânia Domnului, încât Domnul S-a mâniat pe voi și voia să vă nimicească.

9. Când m-am suit pe munte, ca să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi, am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă;

10. și Domnul mi-a dat cele două table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu și cuprinzând toate cuvintele pe care vi le spusese Domnul pe munte, din mijlocul focului, în ziua când tot poporul era adunat.

11. După acele patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Domnul mi-a dat cele două table de piatră, tablele legământului.

12. Domnul mi-a zis atunci: „Scoală-te și coboară-te în grabă de aici; căci poporul tău, pe care l-ai scos din Egipt, s-a stricat. S-au abătut curând de la calea pe care le-am arătat-o; și-au făcut un chip turnat.”

13. Domnul mi-a zis: „Eu văd că poporul acesta este un popor tare încăpățânat.

14. **Lasă-Mă** să-i nimicesc și să le șterg numele de sub ceruri; iar pe tine te voi face un neam mai puternic și mai mare la număr decât poporul acesta.”

15. M-am întors și m-am coborât de pe munte, care era tot numai foc, cu cele două table ale legământului în amândouă mâinile mele.

16. M-am uitat și iată că păcătuiserăți împotriva Domnului Dumnezeuului vostru, vă făcuserăți un vițel turnat, vă depărtaserăți curând de la calea pe care v-o arătase Domnul.

17. Am apucat atunci cele două table, le-am aruncat din mâinile mele și le-am sfărâmat sub ochii voștri.

18. **M-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, ca mai înainte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc și fără să beau apă, din pricina tuturor păcatelor pe care le săvârșiserăți, făcând ce este rău înaintea Domnului, ca să-L mâniati.**

19. Căci mă îngrozisem la vederea mâniei și urgiei de care era cuprins Domnul împotriva voastră, până acolo încât voia să vă nimicească. **Dar Domnul m-a ascultat și de data aceasta.**

20. Domnul, de asemenea, **era foarte mâniat și pe Aaron, așa încât voia să-l piardă, și eu m-am rugat atunci și pentru el.**

21. Am luat vițelul pe care-l făcuserăți, isprava păcatului vostru, l-am ars în foc, l-am sfărâmat până s-a făcut praf și am aruncat praful acela în pârâul care curgea din munte.

22. Apoi la Tabeera, la Masa și la Chibrot-Hataava, voi iarăși ați ațâțat mânia Domnului.

23. Și când v-a trimis Domnul de la Cades-Barnea, zicând: „Suiți-vă și luați în stăpânire țara pe care v-o dau!”, voi v-ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului Dumnezeuului vostru, n-ați avut credință în El și n-ați ascultat glasul Lui.

24. V-ați tot răzvrătit împotriva Domnului de când vă cunosc.

25. **M-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului: patruzeci de zile și patruzeci de nopți, m-am aruncat cu fața la pământ, pentru că Domnul spusese că vrea să vă nimicească.**

26. M-am rugat Domnului și am zis: „Stăpâne, Doamne, nu nimici pe poporul Tău, moștenirea Ta, pe care ai răscumpărat-o, în mărimea Ta, pe care ai scos-o din Egipt, prin mâna Ta cea puternică.

27. Adu-ți aminte de robii Tăi, Avraam, Isaac și Iacov. Nu căuta la îndărătnicia acestui popor, la răutatea lui și la păcatul lui,

28. ca nu cumva țara din care ne-ai scos să zică: „Pentru că Domnul n-avea putere să-i ducă în țara pe care le-o făgăduise și pentru că-i ura, de aceea i-a scos ca să-i omoare în pustiu.”

29. Totuși ei sunt poporul Tău și moștenirea Ta, pe care ai scos-o din Egipt cu mâna Ta cea puternică și brațul Tău cel întins.”

(Deuteronom cap.9)

Decizia lui Dumnezeu de a-i nimici nu a fost o glumă sau un joc de cuvinte sau doar un test pentru Moise. Moise era îngrozit de urgia și mânia Domnului și textul spune că Domnul S-a lăsat de acel rău și l-a ascultat pe Moise. Domnul a vrut să omoare și pe Aaron și Moise a mijlocit special pentru el și Domnul l-a ascultat. E adevărat că relația dintre popor și Domnul a fost refăcută doar după pocăința poporului, dar Domnul S-a lăsat de acel rău în urma mijlocirii lui Moise. Și întrezăresc deja DIFERENȚA față de reacția Domnului la smerirea lui Iosia. Lui Iosia Domnul l-a spus clar că din pricina lui Manase nu-și va abate mânia Sa aprinsă și că judecata istorică tot va veni peste Iuda, dar tot în timpul vieții lui. Deci mijlocirea lui Moise chiar a TOPIT judecata violentă, vizibilă și istorică a Domnului, pe când smerirea lui Iosia doar a AMÂNAT această judecată. Și e important să vorbim de judecata istorică, vizibilă și violentă. Căci în ce privește refacerea relației cu Domnul pe plan spiritual ea a fost posibilă și după evenimentul cu vițelul de aur, doar după o POCĂINȚĂ autentică din partea poporului. Mijlocirea lui Ieremia are în vedere tot acea judecată istorică, vizibilă. Aceasta putea fi doar

amânată dar nu mai putea fi anulată ca pe vremea lui Moise. Ieremia insista ca judecata să fie anulată. Iosia nu a îndrăznit să ceară acest lucru. Și când Domnul i-a spus că doar o va amâna dar cu nu Se va abate din mânia Lui din pricina lui Manase, Iosia s-a smerit în fața Cuvântului Domnului și nu a insista pentru anularea judecării. El a continuat reforma de dragul inimii Domnului, dar nu a contestat decizia Domnului de a nu Se abate din mânia Sa în pofida reformei sale strălucite. Vom pune în contrast reacția Domnului la mijlocirea lui Moise și reacția Domnului la smerirea și reforma lui Iosia:

Reacția Domnului la mijlocirea lui Moise	Reacția Domnului la smerirea și reforma lui Iosia
<p><u>Si Domnul S-a lăsat de răul</u> pe care spusese că vrea să Îl facă poporului Său.</p>	<p>„Așa vorbește Domnul: „Iată, voi trimite nenorociri asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui, după toate cuvintele cărții pe care a citit-o împăratul lui Iuda.</p> <p>17. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrările mâinilor lor, <u>mânia Mea s-a aprins împotriva locului acestuia și nu se va stinge.</u>”</p> <p>18. Dar să spuneți împăratului lui Iuda care v-a trimis să întrebați pe Domnul: „Așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel despre cuvintele pe care le-ai auzit:</p> <p>19. „Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit – zice Domnul. –</p> <p>20. De aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău <u>și nu-ți vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia.</u>” Ei au adus împăratului răspunsul acesta. (2 Împărați cap.22)</p> <p>.....</p> <p>25. Înainte de Iosia, n-a fost niciun împărat care să se întoarcă la Domnul, ca el, din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea lui, întocmai după toată Legea lui Moise; și chiar după el, n-a fost niciunul ca el.</p> <p>26. <u>Totusi Domnul nu S-a întors din iuțimea mâniei Lui celei mari de care era aprins împotriva lui Iuda,</u> din pricina tuturor celor ce făcuse</p>

	<p><u>Manase</u> ca să-L mânie.</p> <p>27. Și Domnul a zis: „Voi lepăda și pe Iuda dinaintea Mea, cum am lepădat pe Israel, și voi lepăda cetatea aceasta a Ierusalimului, pe care o alesesem, și casa despre care zisesem: „Acolo va fi Numele Meu.”</p> <p style="text-align: right;">(2 Împărați cap.23)</p>
--	--

Deci avem două situații în care poporul este în păcat și Domnul vrea să aducă judecata istorică, violentă. În ambele situații intervine un mijlocitor și mijlocirea are un răspuns. Răspunsul este dat ÎNAINTE ca poporul să se căiască sau nu. Deci vorbim de o reacție a Domnului doar la intervenția mijlocitorului FĂRĂ a se lua în calcul REACȚIA poporului. Domnul Se lasă de răul acela DOAR la intervenția lui Moise, FĂRĂ ca poporul să se pocăiască. Domnul va coborî în mijlocul poporului DOAR după ce acesta se va pocăi, dar ANULAREA judecății ISTORICE, vizibile a avut loc doar la mijlocirea lui Moise fără pocăința poporului. Iată deci că MIJLOCIREA poate nu doar AMÂNA, ci chiar ANULA o judecată istorică fără ca poporul să se căiască. Moise a anulat, Iosia doar a amânat. Ieremia desigur dorea să ANULEZE judecata istorică ca Moise de altădată, și în strădania sa de a anula nici măcar nu a reușit să AMÂNE judecata - lucru reușit însă de Iosia. Și atunci OMUL din Ier.5:1 și OMUL de la spărtură din Ezechiel cap.22:30, sunt căutați doar IPOTETIC pentru a ANULA și în mod real poate doar pentru a AMÂNA? Sensul cuvântului IERTARE din Ier.5:1 se referă la ANULARE sau la AMÂNARE? Iată două variante:

- Se poate referi la ANULARE doar în sens IPOTETIC și din perspectiva îndurării fără margini a Domnului care nădăjduiește totul și a disponibilității Sale de a Se îndura și în ultima clipă. TEORETIC era posibil, dar practic SPĂRTURA era prea MARE!!!! Dar Domnul DEJA hotărâse din pricina lui Manase judecata istorică a lui Iuda. Nimic nu-L mai putea face să se răzgândească în acest sens, nici măcar Moise și Samuel ÎMPREUNĂ!
- Se poate referi doar la AMÂNARE. Și aici nu e doar ipotetic, ci și practic, realizabil, căci Iosia reușește acest lucru!!!!

Ieremia aleargă după lozul cel mare (ANULAREA) și astfel pierde și lozul cel mic (AMÂNAREA judecății istorice). Insist încă o dată pe semnificația JUDECĂȚII ISTORICE, VIZIBILE a poporului lui Dumnezeu. Căci din punct de vedere al judecății spirituale, ei erau DEJA lăsați în voia minții lor blestemate. Dar toată MIZA cărții Ieremia atât din perspectiva lui Dumnezeu cât și din perspectiva lui Ieremia e legată de judecata istorică, vizibilă a poporului lui Dumnezeu! Oricum azi am aflat un lucru NOU: mijlocirea lui Moise a ANULAT judecata istorică fără ca poporul să se căiască. Se pare că Ieremia, pe care noi tot îl criticăm, a înțeles mai bine ca noi semnificația mijlocirii lui Moise! Miza judecății istorice, vizibile este imensă, pentru

că are în vedere ruperea legământului, destinul unei NAȚIUNI, și Numele Domnului care S-a legat de acest popor.

E interesant că Domnul așteaptă totuși ca Moise să mijlocească. Și acolo este vorba și de testarea lui Moise. Domnul îi arată mânia Sa, și-l lasă pe Moise să Își amintească de Îndurarea Sa și astfel să mijlocească. Dar în cazul lui Ieremia, Domnul îi arată mânia Sa aprinsă nu pentru a-l testa pe Ieremia, ci ca acesta chiar să NU MAI MIJLOCEASCĂ! Ieremia se gândea poate că Domnul îl testează ca pe Moise și că după ce va mijloci și el ca Moise o perioadă lungă de timp, Domnul Se va lăsa de răul acela. Dar Ieremia tot nu pricepe că spre deosebire de Moise, el este într-o ALTĂ FAZĂ a relației dintre Yahweh și Israel. Moise mijlocea la începutul relației. Ieremia este acum după opt sute de ani de neascultări din partea lui Israel și este și DUPĂ MANASE!!!! Vremea mijlocirii lui Moise TRECUSE de mult. NIMIC nu mai putea ANULA pedeapsa istorică. Aceasta se mai putea doar AMÂNA, iar rolul lui Ieremia era de fapt acela de:

- A arăta DISPONIBILITATEA Domnului de a ierta poporul dacă se pocăia, măcar că împietrirea era prea mare ca să aibă loc o pocăință națională,
- A mântui rămășița credincioasă din Iuda,
- A fi un prooroc al Neamurilor și de a pregăti Neamurile pentru judecarea Ierusalimului.

Din cele trei, ultima pare a fi cea principală, căci atunci când este pus de o parte dinainte de a se naște, e pus de o parte ca să fie **prooroc al Neamurilor!**

E interesant că mijlocirea lui Ieremia ar fi putut fi ascultată pe vremea lui Moise. Dar acum această mijlocire nu doar că nu este ascultată, ci devine o neascultare față de Domnul. Ieremia ÎNCURCĂ vremurile, încurcă vremea harului cu vremea judecății. Planul Domnului, relația Sa cu poporul Său cunoaște o dinamică aparte. Sunt diferite faze ale relației, diferite faze ale războiului. E fundamental să IDENTIFICI faza în care te aflii. Căsnicia dintre Yahweh și Israel nu se născuse odată cu Ieremia. Ieremia nu era începutul poveștii. El se născuse într-o poveste mult mai mare și acum trebuia să înțeleagă momentul poveștii și rolul său în această poveste. Și atât momentul cât și rolul erau un DAT. Ieremia era predestinat pentru o anumită slujbă. Visurile și dorințele lui Ieremia nu contau, ori cât de frumoase ar fi fost ele. Ieremia visa să fie un mijlocitor ca Moise, să mijlocească cu succes pentru salvarea poporului Domnului! Oare nu e un vis frumos? Nu visa la bogăție, la slavă, ci să fie ca Moise. Dar visul său nu se potrivea cu faza bătăliei în care el se născuse. În această fază el era chemat să fie de acord cu judecata lui Dumnezeu, să nu mijlocească pentru poporul Domnului, ci să fie un prooroc al Neamurilor! Oare nu așa a fost și cu Pavel? Și el ar fi dorit să meargă la ai săi... dar Domnul l-a trimis la Neamuri. Desigur că să facă pe Israel gelos... Dar la Neamuri a fost trimis și la Neamuri s-a dus. Putem avea diferite vise frumoase, pentru slava Domnului. Dar se potrivesc ele cu faza planului divin în care ne-am născut? În cele din urmă nu frumusețea unui vis, ci SINCRONIZAREA aceluia vis cu planul mai mare al cerului este ceea ce contează.

Să privim și la Samuel. Pentru a-l liniști pe Ieremia, Domnul nu-i vorbește doar de Moise, ci și de Samuel: *Dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea...* Deci dacă amândoi, împreună, s-ar înfățișa să mijlocească pentru popor Domnul tot nu ar fi binevoitor și nu s-ar lăsa de pedeapsa pe care a hotărât-o din pricina lui Manase. Am înțeles de ce e menționată Moise. Dar de ce este menționat și Samuel?

Despre profilul spiritual al lui Samuel am discutat când am studiat 1,2 Samuel. Dar de ce Samuel ca MIJLOCITOR? Samuel înseamnă (Dumnezeu a ascultat), căci a ascultat rugăciunea Anei. Deci Samuel se naște printr-o minune în urma unei mijlociri ascultate și numele său aduce laudă Celui care ascultă mijlocirile. Apoi, Domnul Îl înalță pe Samuel ca profet al Său în mijlocul poporului Său. Apoi urmează istoria cu chivotul. Chivotul se întoarce înapoi, dar este uitat 20 de ani de popor. După 20 de ani, poporul a plâns după Domnul. Samuel i-a chemat la curățirea de idoli și alipire de Domnul și le-a promis că Domnul îi va izbăvi din mâna Filistenilor.

1. Locuitorii din Chiriath-Ierim au venit și au suit chivotul Domnului; l-au dus în casa lui Abinadab, pe deal, și au sfințit pe fiul său Eleazar ca să păzească chivotul Domnului.
2. Trecuse destulă vreme din ziua când fusese pus chivotul în Chiriath-Ierim. Trecuseră douăzeci de ani. Atunci toată casa lui Israel a plâns după Domnul.
3. Samuel a zis întregii case a lui Israel: „Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astartele, îndreptați-vă inima spre Domnul și slujiți-I numai Lui; și El vă va izbăvi din mâna filistenilor.”
4. Și copiii lui Israel au scos din mijlocul lor Baalii și Astartele și au slujit numai Domnului.
5. Samuel a zis: „Strângeți pe tot Israelul la Mițpa, și eu mă voi ruga Domnului pentru voi.”
6. Și s-au strâns la Mițpa. Au scos apă și au vărsat-o înaintea Domnului, și au postit în ziua aceea, zicând: „Am păcătuit împotriva Domnului!” Samuel judecă pe copiii lui Israel la Mițpa.
7. Filistenii au aflat că fiii lui Israel se adunaseră la Mițpa, și domnitorii filistenilor s-au suit împotriva lui Israel. La vestea aceasta copiii lui Israel s-au temut de filistenii
8. și au zis lui Samuel: „*Nu înceta să strigi pentru noi către Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne scape din mâna filistenilor.*”
9. Samuel a luat un miel sugăr și l-a adus întreg ca ardere de tot Domnului. *A strigat către Domnul pentru Israel, și Domnul l-a ascultat.*
10. *Pe când aducea Samuel arderea de tot*, filistenii s-au apropiat ca să bată pe Israel. Domnul a tunat în ziua aceea cu mare vuiet împotriva filistenilor și i-a pus pe fugă. Au fost bătuți dinaintea lui Israel.

11. Bărbații lui Israel au ieșit din Mițpa, au urmărit pe filistenii și i-au bătut până sub Bet-Car.
12. Samuel a luat o piatră pe care a pus-o între Mițpa și Șen și i-a pus numele Eben-Ezer, zicând: „Până aici Domnul ne-a ajutat.”
13. Astfel au fost smeriți filistenii și n-au mai venit pe ținutul lui Israel. ***Mâna Domnului a fost împotriva filistenilor în tot timpul vieții lui Samuel.***
14. Cetățile pe care le luaseră filistenii de la Israel s-au întors la Israel, de la Ecron până la Gat, cu ținutul lor; Israel le-a smuls din mâna filistenilor. Și a fost pace între Israel și amoriți.
15. Samuel a fost judecător în Israel în tot timpul vieții lui.
16. El se ducea în fiecare an de făcea înconjurul Betelului, Ghilgalului și Mițpei și judeca pe Israel în toate locurile acestea.
17. Apoi se întorcea la Rama, unde era casa lui; și acolo judeca pe Israel. Și a zidit acolo un altar Domnului.

Într-un moment de criză, când Israel începea să se întoarcă la Domnul după zeci de ani de idolatrie și era înconjurat de Filistenii, Samuel a mijlocit pentru Israel și Domnul l-a ascultat și a dat izbăvire lui Israel. Și apoi a dat biruință împotriva Filistenilor în tot timpul vieții lui Samuel. De asemenea Samuel este cel care a rostit celebra afirmație:

- Departe iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului încetând să mă rog Domnului pentru voi! (1 Sam.12:23).

Deci din perspectiva lui Samuel era un PĂCAT să nu-și mai joace rolul de mijlocitor. Dar Ieremia păcătuia tocmai pentru că mijlocea! Cum se împacă cele două? Am putea afirma următorul lucru:

- Mijlocitorul e chemat să mijlocească îndurare pentru poporul Domnului PÂNĂ CÂND Dumnezeu Însuși îi cere să NU mai facă acest lucru.

Ne aducem aminte că și în cazul lui Moise și în cazul lui Samuel au fost situații când ei au cerut judecata și au fost situații când Domnul nu le-a ascultat întru totul mijlocirea.

Ne aducem aminte mai întâi de Numeri 11:1-3, când din pricina cârtirilor s-a aprins între ei focul Domnului. Poporul strigă către Moise, Moise strigă către Domnul și focul se stinge. Dar este și o altă situație. Am comentat recent pasajul din Numeri 16 când Moise cere judecata peste Core, Datan și Abiram. Și judecata se împlinște. Acolo Moise înțelege gravitatea situației, că oamenii aceia au hulit pe Domnul, și cere peste ei judecata divină, ca prin acea judecată măcar restul poporului să scape de acea mare rătăcire. El nu cere judecata peste tot poporul, ci doar peste câțiva din popor. El nu cere niciodată judecata peste tot poporul. Dar în Numeri 14 el mijlocește ca în Exod 32. Domnul îl ascultă și de această dată, dar nu întru totul. Domnul nu

aduce o judecată istorică imediată, dar jură pe El Însuși că nimeni (afară de Iosua și Caleb) din acea generație răzvrătită nu va intra în țară. Și așa s-a întâmplat. Domnul nu a mai dat o altă șansă acelei generație așa cum făcuse după vițelul de aur. Căci în Numeri 14 ei Îl ispitiseră de 10 ori și paharul se umpluse. Peste popor cade un duh de împietrire și aceștia mor în păcatele lor și rătăcesc în fărâdelegea lor timp de 38 de ani prin pustie. De-abia noua generație pășește spre țara promisă. Moise ACCEPTĂ verdictul lui Dumnezeu și nu mai mijlocește ca Domnul să meargă cu acel popor în țara promisă așa cum făcuse în **Exod 32-34**. Moise își focalizează atenția pe noua generație pe care reușește să o câștige pentru Domnul în ciuda influenței atât de nocive a părinților lor. Modelul lui Moise e mai puternic decât amprenta educațională a părinților! Ne mai amintim și de faptul că Moise a tot insistat să meargă în țara promisă până când Domnul S-a mâniat și I-a spus: **Destul! Nu-Mi mai vorbi despre lucrul acesta!** (vezi Deut.3:23-27). Deci și Moise a avut situații când nu a mai mijlocit, când Domnul i-a cerut să nu mai mijlocească sau când Domnul NU i-a ascultat mijlocirea.

Să privim prin această lentilă și la Samuel. Saul cruță pe unii Amaleciți, dar Samuel nu e de acord cu cruțarea lor, ci îl taie în bucăți pe Agag chiar înainte de a-l ucide. Samuel înțelege că nu mai era îndurare pentru Amaleciți, ci că aceștia trebuiau **NIMICIȚI** cu desăvârșire. E ciudat cum marele Mijlocitor Samuel e de partea judecății divine. Mijlocitorul trebuie să fie flexibil. El poate mijloci doar acolo unde este vremea mijlocirii. Dar când Domnul anunță că e vremea judecății, Mijlocitorul trebuie să fie de acord cu judecata divină, ba poate deveni chiar VASUL prin care se împlinește această judecată divină. Desigur, pot fi situații dificile în care e greu să distingi ce vreme este. Ne aducem aminte de Exod 32 când Domnul a vrut să aducă judecata, dar totuși aștepta ca Moise să mijlocească. Dar acest test i s-a dat lui MOISE, care tocmai cobora din prezența lui Dumnezeu. E nevoie de **călăuzirea divină** pentru a distinge când e vremea judecății și când e vremea harului, când e vremea mijlocirii și când e vremea ca mijlocirea să înceteze. Ridigitatea și extremele pot duce pe mijlocitor la pierzanie. Căci dacă nu mijlocește când e vremea mijlocirii păcătuiește ca Iona dacă vreți, și dacă mijlocește când nu e vremea mijlocirii, iarăși greșește ca Ieremia. Și desigur sunt multe situații neclare, slavă Domnului! De ce slavă Domnului? Ca să nu ne bazăm pe capacitatea discernământului nostru, ci să cerem cu disperare în fiecare zi și în fiecare clipă lumina Duhului lui Dumnezeu, singurul care cunoaște tainele inimii Domnului și care ne poate descoperi aceste taine (vezi 1 Cor.2:6-16).

6. Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți.

7. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, **cea tainică și ținută ascunsă**, pe care o rânduieste Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci,

8. și pe **care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia**; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

9. Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la

inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

10. ***Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.***

11. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, ***nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.***

12. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ***ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.***

13. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.

14. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.

15. ***Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul***, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni.

16. Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?” ***Noi însă avem gândul lui Hristos.***

Mijlocitorul are nevoie de echilibru și flexibilitate și apoi de călăuzirea permanentă a Duhului Său prin Cuvântul Său în mijlocul Bisericii Sale.

Revenim la Samuel. Avem o altă situație când Domnul îi cere să nu mai mijlocească:

35. Samuel nu s-a mai dus să vadă pe Saul până în ziua morții sale. Dar Samuel plângea pe Saul, pentru că Domnul Se căise că pusese pe Saul împărat peste Israel.

Capitolul 16

1. Domnul a zis lui Samuel: „***Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat, ca să nu mai domnească peste Israel?*** Uple-ți cornul cu untdelemn și du-te; te voi trimite la Isai, betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat.”

(1 Sam15:35-16:1)

Sună frumos că Samuel a mai mijlocit pentru Saul. Totuși Domnul îl anunțase dinainte că Domnul va da împărăția altuia mai bun decât Saul. Samuel ar fi trebuit să mijlocească pentru acest NOU VAS după inima Domnului. Samuel însuși fusese ales în locul lui Eli și a fiilor lui. Acum Domnul alesese pe altcineva în locul lui Saul, și-i vestise acest lucru. De aceea, Domnul îl dojenește pe Samuel când îi spune: ***Când vei înceta să plângi pe Saul?*** Desigur Domnul nu e mânios pe Samuel că mijlocește, dar îi arată că sensul mijlocirii lui nu mai merge în sensul

planurilor Domnului. Deci Samuel trebuie să înceteze să-l plângă pe David și să -și focalizeze atenția și mijlocirea pe noul Uns al Domnului. Iată că și un mare Mijlocitor ca Samuel poate greși sensul unei mijlociri. Cuvântul Domnului fusese destul de clar, dar atașamentul său față de Saul nu-l lăsa să vadă cu claritate decizia divină. Domnul nu-i spune care dintre fiii lui Isai este unsul. Pentru că mai trebuia să iasă ceva la iveală din inima lui Samuel:

6. Când au intrat ei, Samuel, văzând pe Eliab, și-a zis: „*Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui.*”

7. **Și Domnul a zis lui Samuel: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.”**

8. Isai a chemat pe Abinadab și l-a trecut pe dinaintea lui Samuel; și Samuel a zis: „Nici pe acesta nu l-a ales Domnul.”

9. Isai a trecut pe Șama; și Samuel a zis: „Nici pe acesta nu l-a ales Domnul.”

10. Și așa a trecut Isai pe cei șapte fii ai lui pe dinaintea lui Samuel; și Samuel a zis lui Isai: „Domnul n-a ales pe niciunul din ei.”

11. Apoi Samuel a zis lui Isai: „Aceștia sunt toți fiii tăi?” Și el a răspuns: „A mai rămas cel mai tânăr, dar paște oile.” Atunci Samuel a zis lui Isai: „Trimite să-l aducă, fiindcă nu vom șede la masă până nu va veni aici.”

12. Isai a trimis să-l aducă. Și el era cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă. Domnul a zis lui Samuel: „***Scoală-te și unge-l, căci el este!***”

13. Samuel a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare. Samuel s-a sculat și s-a dus la Rama.

Samuel a spus despre Eliab: *Negreșit, Unsul Domnului este aici înaintea Lui*. Nu era Samuel prea sigur pe el? Intuiția sa l-a înșelat. Iată că marele văzător s-a înșelat. Deși era proorocul Domnului putea greși, se putea înșela. Nu trebuia să devină prea sigur pe el, ci mai degrabă să fie smerit și să AȘTEPTE răspunsul din partea Domnului. Minte sa Samuel era încă dominată de modelul lui Saul, pe care-l îndrăgise mult. Dar Domnul avea să aleagă un alt model. Saul a fost uns când era mare și deja format. David a fost uns când era mic. Saul a intrat imediat în lucrare, dar David după mulți ani de încercare și pregătire. Samuel era rigid, și prea sigur pe intuiția sa. Și pe cât de sigur era, pe atât de mult a greșit. Samuel trebuia să aștepte cu smerenie răspunsul Domnului. Uneori intuiția noastră are mare succes, dar uneori dă greș în mod rușinos. Și aceasta că să nu ne bazăm în sine pe ea. Nici să o ignorăm, dar nici să nu ne încredem prea mult în ea. Să o lăsăm să funcționeze, dar să întrebăm mereu pe Domnul și să așteptăm răspunsul Său clar. Să-i dăm voie Domnului să intervină cu tipare noi și să fim flexibili. Este ceva prea greu pentru Domnul? Este ceva de mirat din partea Lui? El nu poate fi pus în tipare, în cutiute, el

nu poate fi limitat de mintea și imaginația noastră. Să-L onorăm ca Domnul și să-L lăsăm să ne surprindă. Să nu ne grăbim să spunem că ȘTIM finalul poveștii (*Negreșit, Eliab este Unsul Domnului!*), ci să așteptăm că răbdare răspunul Lui, și finalul scris de El. Planul Său e adesea ciudat, și finalul total neașteptat. Să ne smerim și să ne recunoaștem limitele, și să-L lăsăm pe Domnul cel nemărginit să fie Dumnezeu! El nu se uită la ce izbește privirile, ci la inimă. El alege un copil cu părul bălai și ochi frumoși să fie Căpetenia poporului Său. El știe mai bine. Noi nu știm prea multe. Să rămânem smeriți înaintea Lui!

Dacă Ieremia ar fi fost atent la toată viața de mijlocire a lui Moise și a lui Samuel, nu ar mai fi rămas blocat în mijlocirea după tiparul din Exod 32. Dar Ieremia nu lua aminte cu mare smerenie la TOT Cuvântul Domnului. El era mândru și știa mai bine. Poți ca David să INTUIEȘTI anumite lucruri din planul Domnului (că Domnul va zidi o Casă), dar nu înseamnă că VEZI tot planul Lui (nu David, ci fiul său trebuia să contruiască acea Casă). David e chemat să se smerească și să se SINCRONIZEZE cu vremea din planul Domnului. Deși era un gând așa de bun și frumos cel legat de zidirea Templului, David trebuie să NU zidească Templul, ci să dea această onoare fiului său. Toate sunt frumoase la VREMEA LOR. Un lucru bun făcut înainte de vreme poate fi un păcat și o pricină de blestem. În umblarea cu Domnul nu e important doar ce faci, ci și VREMEA când faci ceea ce faci. SINCRONIZAREA e esențială. În cele din urmă problema lui Ieremia era una de NESINCRONIZARE.

15:10-14 – Durerea lui Ieremia și răspunsul Domnului

Mesajul lui Ieremia este doar un mesaj al judecății. Poporul nu se va căi. El va trebui să vestească judecata până la final. Mesajul nu e pur și simplu ignorat de popor. Poporul reacționează. Toți îl urăsc. Toți îl blastămă. Toți uneltesc în ascuns împotriva lui și chiar și cei mai apropiați vor să-i ia viața. Dacă Domnul nu Se va întoarce din iuțimea mâniei Lui, înseamnă că mesajul lui Ieremia va rămâne doar cel al judecății și implicit că poporul îl va urî până la capăt. Ieremia începe să înțeleagă că războiul poporului împotriva sa va continua până la capăt. Acesta e destinul său, să fie un profet al durerii și al lacrimilor. Nu va vedea vindecarea, nici izbăvirea, nu va vedea pacea. Situația poporului nu se va îmbunătăți și nici raportarea acestuia la el. E una când știi că o încercare va dura o vreme. Dar ura poporului față de Ieremia avea să dureze toată viața. Desigur, atacurile poporului împotriva lui Ieremia vor avea și pauze, dar conflictul cu poporul nu se va stinge niciodată. Ieremia își plânge singur de milă: ***Vai de mine, mamă, că m-ai născut...*** Ieremia vede în destinul său și în lucrarea sa un blestem și nu o onoare. Ieremia merge spre linia răzvrătirii. El nu-și înțelege și nici nu-și acceptă chemarea și lucrarea la care a fost predestinat. Dacă empatizăm puțin cu el, ne dăm seama că nu-i era deloc ușor și că și noi am fi reacționat la fel ca el. Dar Ieremia nu poate rămâne în această fază de neacceptare după cum vom vedea. Astfel de vaiete pot fi pasagere în viața slujitorului Domnului. Și David și-a vărsat inima înaintea Domnului. Dar la Ieremia pare a fi mai mult decât atât. Ieremia pare să se fixeze pe sine în această stare de neacceptare a destinului care i-a fost dat. Domnul îi răspunde în v.11-14. Versetele 11 și 12 par să fie adresate lui Ieremia. Domnul îi promite că-l va păzi de vrăjmași și că aceștia îl vor ruga în ziua nenorocirii lor. V.12 în alte traduceri sună astfel: *poate*

omul să frângă fierul, fierul de la miazănoapte? La fel cum omul nu poate frânga fierul, nici poporul nu va putea să-l frângă pe Ieremia, căci Dumnezeu este cu el și *Domnul îl face o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă împotriva întregii țări* (vezi Ier.1:18). Domnul îi garantează deci protecția fizică și un final fericit. Vrăjmașii lui nu-l vor omorî și nici nu va fi judecat împreună cu vrăjmașii lui. Dumnezeu nu vrea ca Ieremia să trăiască zilnic cu frica morții și frica de vrăjmași. Domnul îi reînnoiește promisiunea că este cu El ca să-L apare fizic, emoțional și spiritual de vrăjmașii Lui. Viața lui Ieremia nu trebuie să fie un chin permanent. Domnul vrea ca Ieremia să domnească în viață, să trăiască fără teamă, să fie demn și să anunțe solemn dreapta judecată a Domnului. Dar ca acest lucru să fie posibil, Ieremia trebuie să-și accepte destinul. Or tocmai neacceptarea destinului AMPLIFICĂ durerea, chinul, temerile și zbaterile din viața lui. Problema nu e la Domnul, nici la lucrare, ci la Ieremia. Verstele 13-14 par a fi adresate poporului, vrăjmașilor lui Ieremia. Cu alte cuvinte, Domnul îi răspunde: *Pe tine te voi proteja și-ți voi da un final fericit, iar pe vrăjmașii Tăi îi voi judeca cu asprime!* V.11 începe astfel: *Domnul a RĂSPUNS...* E frumos să vedem că Domnul ÎI RĂSPUNDE mereu lui Ieremia frământărilor și întrebărilor lui. Domnul vrea ca Ieremia să priceapă destinul său și să-l accepte. De aceea are răbdare cu Ieremia și-i răspunde. Aceeași disponibilitate o are cu fiecare din noi. Dar mai avem întrebări? Căutăm cu adevărat răspunsul din partea Domnului?

15:15-18 – Ieremia în criză

Rugăciunea din aceste versete a lui Ieremia ne arată că el trecea printr-o criză. De fapt relația sa cu Domnul trecea printr-o criză. Nu știm exact ce s-a întâmplat, dar Ieremia a observat că protecția Domnului se îndepărtează de El și că Domnul nu-i mai vorbește. El simțea cum puterea Domnului îl părăsește așa cum îl părăsise pe Solomon de altădată. El simțea cum s-a așezat un zid între el și Domnul și că este dat în mâna vrăjmașilor lui. Și atunci strigă la Domnul să nu-l părăsească, ci să-și țină promisiunile pe care i le-a făcut. El aduce Domnului argumente în favoarea sa și împotriva vrăjmașilor săi. El nu înțelege de ce relația sa cu Domnul nu este ca mai înainte. Nu înțelege de ce viața sa și sufletul său a intrat într-o durere care nu se mai vindecă. Dumnezeu pare pentru El un izvor înșelător, căci a promis că va fi cu el să-l întărească, dar acum simte cum frica, teama, durerile îl copleșesc, că puterea vrăjmașului crește, că Domnul S-a depărtat și nu-i mai răspunde. Și următorul pasaj confirmă că Ieremia a perceput corect: Dumnezeu care-i promisese protecția se îndepărtase de el! Ieremia însă NU ÎNȚELEGEA de ce Domnul nu-și ținea promisiunea. De fapt Ieremia nu înțelesese în profunzime că promisiunea Domnului era CONDIȚIONATĂ de ascultarea și credințioșia sa. El acum se abătea de la ascultarea de Domnul, depășise o limită, paharul se umpluse și Domnul Își luase mâna de peste el. Ieremia simte criza, dar nu vede că VINA este la el. În stilul său caracteristic aruncă vina tot pe Domnul. Căci în mândria lui luase promisiunile Domnului ca un CEC în alb și de vreme ce el era alesul Domnului, cum putea Domnul să lupte chiar împotriva lui? Dar iată că putea, și această lecție era menită să-i confirme din nou lui Ieremia că Domnul care S-a îndepărtat de el din pricina neascultării sale, se va îndepărta de tot de Israelul din pricina păcatelor evreilor.

15:19-21 – Răspunsul Domnului: Dacă te vei alipi iarăși de Mine, voi fi cu Tine!

Răspunsul Domnului este foarte ferm. De fapt este o muștrare. Ieremia se DEZLIPISE de Domnul. Iată de ce Domnul îl părăsea și nu-i mai vorbea! Dar cum se dezlipise Ieremia de Domnul? Prin neascultarea repetată de a ține partea poporului, de a mijloci pentru popor, de a minimaliza păcatele poporului, de a lua în chip ușuratic apărarea poporului. Ieremia se așezase între poporul preacurvar și judecata lui Dumnezeu și risca să fie judecat împreună cu poporul. Ba el avea să fie judecat înaintea poporului. Căci alesul Domnului nu e scutit de judecată, ci dimpotrivă judecata începe de la alesul Domnului!

Ieremia trebuie să se căiască, să se schimbe, să revină în ascultare de Domnul, să-și revizuiască atitudinea și poziția față de poporul Domnului. Trebuia să deosebească ce este de preț de ce este fără preț. De preț era Domnul, relația cu El, ascultarea de El, dreptatea judecății lui, demnitatea anunțării judecății. Fără preț era relația cu poporul păcătos care nu se căia, mijlocirea pentru acesta, luarea apărării acestuia. Relația cu poporul trebuia reasezată în următorii termeni:

- Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei!

Ieremia trebuia să întrupeze DEMNITATEA soțului înșelat. Acesta anunța cu fermitate judecata soției Sale curve și o chema la reconciliere, dar acesta nu cerșea pocăința ei, nu se apropia ușuratic de ea spunând: *Hai, draga mea că nu e așa grav, poate o dregem noi...* Ieremia nu era de partea Soțului înșelat și nu întrupa această demnitate și poziție. Dar Domnul îi cere să facă acest lucru. Slujitorul și Profetul Domnului trebuie să aibă această demnitate. Isus nu a rugat pe nimeni să-L urmeze. El a întrebat pe ucenici: Voi nu plecați? Dumnezeu în bunătatea Sa dorește cu ardoare să fie ascultat și urmat de oameni, dar în demnitatea Sa nu roagă pe nimeni să o facă. Ambasadorul acestui Dumnezeu trebuie să întrupeze acest echilibru divin.

Și doar dacă Ieremia va reveni la Domnul și se va poziționa astfel față de popor, promisiunile făcute în capitolul unu vor fi valabile și se vor împlini. Iată că Ieremia îi reproșa Domnului că nu-și ține promisiunile, dar el însuși era pricina care Îl împiedica pe Domnul să-și îplinească promisiunile. Domnul ar fi vrut să-L protejeze pe Ieremia și să fie tăria lui, dar Ieremia prin neascultările, mândria și ezitățile sale îl ÎMPIEDICA pe Domnul să-și îplinească PROMISIUNILE.

Această perioadă de criză e binevenită pentru Ieremia. El se întâlnește cu fermitatea și sfințenia lui Dumnezeu față de propira viață în ciuda faptului că e ales de Domnul. Acest lucru îl poate ajuta să se trezească și să înțeleagă că Domnul cel Sfânt e la fel de ferm cu poporul ales din pricina păcatelor sale, și că DOAR revenirea în ascultare l-ar mai putea îndupleca. Ieremia a avut un prim duș rece în capitolul 11 când a fost dat pe mâna celor pentru care mijlocea. Apoi a avut surpriza neplăcută cu bârul stricat din cap.13. Acum are dușul cel mai rece. Domnul Însuși îl pedepsește. Toate aceste experiențe dureroase sunt menite să-l ajute pe Ieremia să înțeleagă SFINȚENIA lui Dumnezeu și gravitatea neascultării înaintea Acestui Dumnezeu de trei ori sfânt.

Doar această întâlnire cu sfințenia lui Dumnezeu îl putea vindeca de boala harului ieftin? Dar oare după criza din Ieremia 15 ce a înțeles Ieremia? Oare și-a sincronizat inima cu bătăile inimii Domnului? Vom descoperi în capitolele ce urmează.